

Pelēkā pasaka

Kad tu pacel no zemes pelēku akmentiņu, rūpīgi apskaties, vai tev rokās nav mazais Akmens rūķis. Viņu var pazīt pēc zaļā sūnu cekula galvas vidū un divām zilu kristāliņu ačelēm. Parasti viņš uzturas kādā grants karjerā, jo tur ir visvairāk akmeņu un akmentiņu.

Ja akmentiņi saulē pārāk apžūst, rūķis liek tiem lekt dīķī un mazgāties. Dīķa vārdes tad jūk uz visām pusēm, dusmodamās par tādu bezkaunību. Rūķis tikai smeļ, priecādamies par jautro jampadraci. Un, kad atspīd saule, akmentiņi lepni un apmierināti kāpj krastā. Ak, kādas tik saulē atmirdz krāsas – no mirdzoši baltas līdz spoži melnai, zaļa un zeltīta, sārta un sudrabota. Pat vārdes aizmirst savu sašutumu un uzsāk vareni daudz balsīgu dziesmu, kas dzirdama tālā apkārtnē.

Rūķim ir īpaši krēsliņi, kuros tas sēž. Tie ir tādi akmentiņi ar bedrītēm vidū. Tur tad arī viņš apsēžas, iegroza savu dupsī un kūļā kājas varžu dziesmas ritmā. Un vēl Akmens rūķim pieder akmens bilžu grāmatu kolekcija. Kad tu pacel no zemes kādu akmentiņu ar gliemežvāka vai auga nospiedumu, ieraugi uz akmens interesantu rakstu un krāsas, tad zini, tā ir viena no rūķa bilžu grāmatām. Rūķis nav skops un labprāt dod lasīt šīs grāmatas arī mums, ja tik vien mēs spējam skatīties ar atvērtām acīm.